

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobců: a) M. Č., b) P. D., c) V. D., d) H. G., e) J. K., f) P. K., g) P. K., h) J. K., ch) Z. K., i) J. S., j) M. Š., k) P. T., l) Z. V., m) Z. Z., n) A. V., všichni zastoupeni advokátem Mgr. Zdeňkem Honzíkem, se sídlem Rooseveltova 49/16, Plzeň, proti žalovanému: **Generální ředitel Vězeňské služby ČR**, sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2021, č. j. VS-63595-10/ČJ-2020-80000L-51ODV, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) – m) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 10. 2022, č. j. 16 Ad 3/2021-83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobců a) – m) **se zamítá**.
- II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Předmětem sporu v projednávané věci je nárok příslušníků vězeňské služby (dále jen „příslušníci“), kteří vykonávají službu na strážních a dozorčích stanovištích ve Věznici Nové Sedlo (dále jen „věznice“), na zpětné proplacení přestávek na jídlo a oddech (dále jen „přestávky“).

[2] Příslušníci podali řediteli V. N. S. (dále jen „služební funkcionář“) žádost o zpětné proplacení přestávek dle § 60 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), které nemohli řádně čerpat.

Služební funkcionář vydal dne 12. 12. 2020 rozhodnutí č. j. VS-10018-43/ČJ-2018-801920, kterým žádost příslušníků zamítl. Žalobci proti rozhodnutí brojili odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 5. 2021, č. j. VS-63595-10/ČJ-2020-80000L-51ODV (dále jen „rozhodnutí“), zamítl.

[3] Žalobci a) – n) rozhodnutí napadli žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“).

[4] Tvrdili, že už v průběhu správního řízení prokázali, že požadavky kladené na možnost řádného čerpání přestávky dle § 60 zákona o služebním poměru nejsou ve věznici dodržovány. Při čerpání přestávek by muselo docházet ke střídání nepřetržitých strážních pracovišť, což však není stanoveno v denním rozkazu vedoucího oddělení vězeňské stráže a ani k tomuto úkonu není ve službě dostatek příslušníků. Přílohou denního rozkazu jsou listiny, ve kterých je uvedeno, kdy která osoba obsluhující dozorcí pracoviště čerpá přestávku, střídání příslušníků na pracovišti zde však uvedeno není. Výměna příslušníků není zanesena ani v rozpisu strážních a dozorcích pracovišť.

[5] Krajský soud se s námitkami žalobců neztotožnil a uvedl, že diskomfort, který jim vyplývá z nutnosti trávit přestávku ve výstroji, včetně služební výzbroje, neznehodnocuje přestávky v takovém rozsahu, že by zakládal nárok na jejich proplacení. Další dílčí oblastí, která jej bez dalšího nezakládá, je zákonná povinnost zasáhnout v případě vzniku mimořádných situací.

[6] Dle krajského soudu však žalobci staví svou hlavní argumentaci na neexistenci vnitřního předpisu, který by upravoval zastoupení při čerpání přestávek, a také na odpovědnosti za stanoviště; zhodnotil však, že tuto problematiku upravuje nejen § 60 zákona o služebním poměru, ale i nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 44/2013 (dále jen „nařízení o době služby“), ve kterém jsou konkretizovány i zákonné požadavky na přestávky. Uzavřel proto, že dostatečné interní předpisy existují. Fakticky jsou ve věznici stanoviště, která nejsou obsazovaná nepřetržitě, ale pouze v případě potřeby (dle denního rozkazu), a tito příslušníci střídají v době čerpání přestávky ty, kteří jsou přiděleni na nepřetržitá stanoviště.

[7] Z výsledku žalobců i svědků ve správním řízení nevyplynulo, že by mělo být příslušníkům ve věznici zamezeno řádně čerpat přestávky; pokud k tomu ve výjimečných případech došlo, byla jim přestávka proplacena. Žalobci ani neuvedli žádný konkrétní případ, ve kterém jim nebyla proplacena nevyčerpaná přestávka. Z listinných důkazů (příloh k dennímu rozkazu) bylo naopak prokázáno, že ve sledovaném období žalobci přestávky čerpali, což i stvrdili svým podpisem. Krajský soud proto žalobu zamítl.

[8] Soud se v oddělené části rozsudku zabýval i nárokem žalobkyně n) A. V., u níž panovala jiná procesní situace. Tato žalobkyně však kasační stížnost nepodala, a proto se jejímu nároku nebude Nejvyšší správní soud nadále věnovat.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

pokračování

[9] Žalobci a) – m) (stěžovatelé) podali proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Namítají, že skutková zjištění správního orgánu nemají oporu ve spisech nebo jsou s nimi v rozporu. Při jejich obstarávání porušil zákon takovou intenzitou, která měla vliv na vydání rozhodnutí. Krajský soud se dle stěžovatelů v rozsudku nezabýval otázkou, jestli příslušníci musí být v době přestávky připraveni k likvidaci mimořádných událostí a stravu tak musí konzumovat za běžného provozu. Stejně tak opomněl zohlednit, zda skutečně ke střídání na pracovištích docházelo; neposoudil, zda příslušníci čerpali řádné přestávky, které se nezapočítávají do doby služby, anebo se jedná o zajištění přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Stěžovatelé v kasační stížnosti rozsáhle polemizují se závěry krajského soudu o možné nepřerušitelnosti služby příslušníků.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s tezí žalobců, že se krajský soud v rozsudku nezabýval faktickou možností stanoviště vystřídat. Zopakoval, že některá stanoviště jsou tzv. pohyblivá a nevyžadují kontinuální fyzickou přítomnost příslušníka, k čemuž na základě dokazování dospěl i krajský soud. Ti pak zastupují příslušníky na přestávce. Poukázal také na to, že k čerpání přestávky může dojít jak přímo na stanovišti, na které jsou příslušníci určeni k výkonu služby denním rozkazem (dále jen „stanoviště“), tak i v jídelně, či jiných prostorách. Pokud příslušník čerpá přestávku ve své kanceláři, je jasné, že riskuje vyrušení. Žalovaný uzavřel, že krajský soud žádné podstatné pasáže výsledků nevypustil a současně se vypořádal s důkazy rozhodnými pro řádné posouzení věci. Žalovaný tak navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost **není** důvodná.

[14] Stěžovatelé v kasační stížnosti namítli nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, kasační soud se tedy předně zabýval tímto důvodem.

[15] Rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný, neboť splňuje požadavky judikatury kladené na odůvodnění soudního rozhodnutí (nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, či ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, případně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). V rozsudku ze dne 23. 1. 2020, č. j. 2 As 1/2019-58, č. 3971/2020 Sb. NSS, pak kasační soud uvedl, že mezi důvody nepřezkoumatelnosti by bylo možno zařadit i neodůvodněné nerespektování judikatury

Nejvyššího správního soudu, kteréžto závěry je nutné rozšířit i na závaznou judikaturu Ústavního soudu nebo Soudního dvora EU, pokud taková existuje.

[16] Z rozsudku je patrné, jak soud o návrhu rozhodl, jaké důvody jej k tomu vedly a na jakých úvahách založil své závěry. Rozsudek krajského soudu není ani vnitřně rozporný, ostatně je zřejmé, že mu stěžovatelé rozumí, neboť se s jeho názory snaží věcně polemizovat.

[17] Celou kasační stížností se prolínají obecná a hypotetická vyjádření a úvahy, což způsobuje i prolínání jednotlivých argumentů. Stížnost je prostá jakýchkoliv konkrétně formulovaných kasačních námitek, její struktura je značně chaotická.

[18] Nároky na obsahové vymezení žalobních bodů se zabýval rozšířený senát (uvedené závěry lze vztáhnout i na požadavky na formulaci kasačních námitek), a to v rozsudku z 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58 (publikováno pod č. 835/1996 Sb. NSS). Popsal zde, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Ke skutkovým tvrzením blíže vysvětlil, že nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Konečně k tomu rozšířený senát uvedl, že *„žalobce je též povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“* K naplnění těchto požadavků v projednávané věci došlo pouze ve velmi omezené míře.

[19] Stěžovatelé obecně popisují, že jim ve věznici nebylo umožněno čerpat přestávky a současně že během čerpání přestávek přetrvává jejich odpovědnost za stanoviště, na které jsou určeni k výkonu služby. Neuvedli však žádné konkrétní případy, ve kterých k vystřídání příslušníků nemohlo dojít, a pouze velmi obecně zpochybňují závěry krajského soudu. Na podkladu kasační stížnosti tak Nejvyšší správní soud byl schopen identifikovat pouze jednotlivé fragmenty námitek a ty podrobí svému hodnocení. Jedná se o reálnou možnost příslušníků přerušit službu a čerpat řádnou přestávku, a to bez ohledu na dění ve věznici. Druhou dílčí námitkou, která se prolínala kasační stížností, je fakticita (ne)zastoupení na stanovištích. Krajský soud měl pak pochybit i při rekapitulaci výpovědí pořízených v řízení před správním orgánem, pokud vynechal pasáže, ve kterých stěžovatelé vysvětlují průběh čerpání přestávek.

[20] V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout nejprve obecná východiska pro poskytování přestávek příslušníkům; což upravuje zákon o služebním poměru, který v § 60 stanoví, že: *„příslušník má nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže*

pokračování

služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut, b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.“ Dle jeho odst. 2 pak platí, že: „přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby.“

[21] Příslušníci při čerpání řádné přestávky nemusí v zásadě plnit žádné služební povinnosti a úkoly spojené se stanovišti. V této době je příslušník oprávněn trávit čas dle svého uvážení a je povinen pouze zachovat nutnou pohotovost pro případ nutnosti zakročit podle § 7 odst. 1 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stáži České republiky (dále jen „zákon o vězeňské službě“). Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021 *„sama existence zákonné zakročovací povinnosti příslušníka bezpečnostního sboru nevylučuje podřazení doby odpočinku na jídlo pod pojem přestávky ve službě ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru.“*

[22] Zákon o služebním poměru v § 60 odst. 3 upravuje i situaci, ve které nelze příslušníka vystřídat a poskytnutí řádné přestávky tak není fakticky možné. *„Jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.“* Důvody, pro které nelze přestávku ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru čerpat, a výkon služby je tak třeba považovat za nepřerušitelný ve smyslu § 60 odst. 3 téhož zákona, mohou spočívat nejen v samotném charakteru vykonávané služby, ale i v dalších okolnostech, které se mohou v jednotlivých případech poměrně výrazně odlišovat.

[23] K problematice pohotovosti během přestávky se vyjádřil rovněž Soudní dvůr EU. Ten v rozsudku ze dne 9. 9. 2021 ve věci C-107/19, *XR proti Dopravnímu podniku hl. m. Prahy* zdůraznil, že samotná skutečnost, že v průměru musí pracovník během doby pracovní pohotovosti přistoupit k výkonu práce pouze zřídka, nemůže vést k tomu, že by tyto doby byly považovány za „doby odpočinku“. Pokud je lhůta na návrat k profesním činnostem krátká, pak tato doba nemůže být považována za dobu odpočinku i proto, že nepředvídatelnost možných přerušení přestávky může pracovníka stavět do „stavu trvalé ostražitosti“. Tyto úvahy ostatně přdestřel i krajský soud a s jeho závěry se kasační soud ztotožňuje.

[24] Požadavek dozorců na proplacení přestávek posuzoval z hlediska nepřerušitelnosti služby Nejvyšší správní soud již opakovaně, například v rozsudku ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78, ve kterém uvedl, že: *„lze tedy shrnout, že judikatura soudů ve správním soudnictví již vymezila určitá kritéria, na jejichž základě lze posoudit, zda příslušníci různých bezpečnostních sborů mohli během nepřetržité služby čerpat a čerpali přestávku ve službě na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, která se jim nezapočítává do doby služby; nebo zda šlo ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, takže jim byla fakticky zajištěna podle tohoto ustanovení pouze přiměřená doba na jídlo a odpočinek, která by se jim do služební doby započítala. Z právě citované judikatury plyne, že pod § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru je třeba zařadit zejména situaci, kdy sice příslušník může konzumovat jídlo, je však stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby, přičemž služba je zorganizována tak, že taková potřeba běžně nastává.“* Obdobně se v případě posuzovaných kritérií kasační soud vyjádřil i v rozsudku ze dne 29. 7. 2022, č. j. 2 As 347/2019-93, nebo ze dne 17. 8. 2022,

č. j. 9 As 89/2021-65. Kasační soud opakovaně uzavřel, že o řádnou přestávku dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru se nejedná, pokud je příslušník i během této doby pravidelně odvoláván k zásahu v krizové situaci.

[25] V rozsudku ze dne 4. 10. 2022, č. j. 7 As 53/2022-41, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že krajský soud „*v první řadě zcela opomíjí hlavní argumentační linii stěžovatelů, kterou je skutečnost, že vnitřní předpisy věznice některá služební stanoviště příslušníků konstituují jako nepřerušitelnou službu. Stěžovatelé povětšinou nerozporují, že jim bylo umožněno na těchto pozicích přestávky čerpat, upozorňují však, že čerpáním přestávky nelze zajistit řádné plnění uložených povinností, resp. řádný chod věznice. Přestávka, jejímž účelem má být nejen stravování, ale i odpočinek, pak takovou dobou není. I po dobu přestávky musí být příslušník neustále ve střehu (ve stavu ostražitosti).*“ Stanovil tak další podmínku nepřerušitelnosti služby, a to stav neustálé ostražitosti příslušníků, kteří musí stále zajišťovat řádný a bezpečný chod věznice.

[26] Z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu tak jednoznačně plyne, že pro posouzení, zda je příslušníkům poskytována řádná přestávka dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru nebo je jim pouze umožněna přiměřená doba na stravu a oddech dle § 60 odst. 3, je klíčové posoudit možnost přerušitelnosti služby. Kasační soud dále dovodil, že i kdyby byl výkon služby přerušitelný a zastupitelnost by byla ve služebních předpisech předpokládána, ale samotné pracovní prostředí a vytíženost příslušníků by fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňovaly, bylo by nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky měly povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Z judikatury dále plyne, že pod § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru je třeba zařadit právě situaci, kdy sice příslušník může konzumovat jídlo, je však stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby, přičemž služba je zorganizována tak, že taková potřeba běžně nastává. Naopak podřazení pod § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru nevylučuje samo o sobě to, že příslušník má v době přestávky ve službě na jídlo a odpočinek na sobě výstroj a výzbroj, že ji z praktických důvodů bezpečnostních kontrol tráví přímo ve věznici. Rozhodující je, zda jsou příslušníci po celou dobu služby, i v době, ve které mají čerpat přestávku, ve stavu trvalé ostražitosti a zda běžně dochází k aktivaci zakročovací povinnosti (navrácení do služby) během doby stravy a odpočinku.

[27] Stěžovatelé předně namítají, že krajský soud věnoval pouze minimální pozornost otázce „přerušitelnosti“ služeb. Rozporují pak zejména možnost čerpat přestávku zcela nerušeně bez ohledu na aktuální dění ve věznici. Krajský soud četnost zakročovací povinnosti ve věznici hodnotil ve světle aktuální judikatury. K přerušení přestávky dochází pouze ve výjimečných případech a doba, po kterou byla přestávka zkrácena, je příslušníku vždy proplacena. Výkon služby ve věznici tak zhodnotil jako přerušitelný a uzavřel, že příslušníkům je umožněno čerpat řádné přestávky dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[28] Další kasační námitkou stěžovatelé brojili proti způsobu, jakým krajský soud posoudil střídání příslušníků na strážních a dozorčích stanovištích; vyhodnotil, že ke střídání příslušníků na stanovištích běžně dochází. Tento závěr krajský soud vzal za prokázaný relevantním obsahem spisu (zejména interními předpisy žalovaného a denními

pokračování

rozkazy s přílohami). Jejich faktické dodržování ověřil prostřednictvím výpovědí stěžovatelů i svědků, pořízených ve správním řízení. Tuto námitku proto kasační soud shledal nedůvodnou.

[29] Nelze souhlasit ani s tvrzením stěžovatelů, že krajský soud důležité pasáže výpovědí vynechal. Krajský soud reagoval dostatečně na rozsah žalobních námitek, zrekapituloval veškeré relevantní skutečnosti a srozumitelně popsal vlastní úvahy, které jej k napadanému rozhodnutí vedly. S hodnocením krajského soudu se tak Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.

[30] Kasační soud dodává, že povinnost zakročit v případě potřeby příslušníkům vyplývá už například ze zmíněného § 7 zákona o vězeňské službě. Účelem ustanovení je uložit povinnost každému příslušníkovi ve službě aktivně zasáhnout k obnovení klidu a pořádku a provést jakýkoliv služební úkon, např. jen administrativní povahy, i když to nepatří ke služebním povinnostem vyplývajícím z jeho funkce. Jde-li o příslušníka zařazeného k vězeňské stráž, má tuto povinnost i v době, kdy je mimo službu. Tato povinnost musí být všem příslušníkům zřejmá a musí ji jako příslušníci bezpečnostního sboru respektovat, jelikož její nesplnění je trestným činem porušení služební povinnosti příslušníka bezpečnostního sboru dle § 398 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Z nastíněné judikatury (již výše citované rozsudky sp. zn. 9 As 89/2021 nebo sp. zn. 9 As 40/2020) tak vyplývá, že pouhá obecná připravenost k zásahu (zakročovací povinnost) se do doby služby nezapočítává.

[31] Zde je na místě upozornit na to, že ani sami stěžovatelé nenamítali žádné konkrétní situace, ve kterých by jim zákrok v době přestávky proplacen nebyl. Stěžovatelé konečně neuvádí další dostatečně určité vlastní nároky, které vůči žalovanému uplatňují, jak správně rozpoznal i krajský soud. Ten zhodnotil, že například odpovědnost střídaného příslušníka za stanoviště i v době přestávky je čistě hypotetická. Kasační soud tak dále žádné konkrétní požadavky stěžovatelů nebyl schopen identifikovat a další nedostatky kasační stížnosti již nebylo možné překlenout. K tomu je ale třeba závěrem dodat, že kvalita a jasnost kasačních námitek do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. K tomuto se již vyjádřil rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, v němž posuzoval dostatečnou určitost žalobních bodů: *„čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“* Tyto požadavky lze aplikovat i na řízení o kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud neshledal identifikované kasační námitky stěžovatelů důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměli úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2023

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu